ॐ

ഇതി ഗോപ്യ: പ്രഗായന്ത്യ: പ്രലപന്ത്യശ്ച ചിത്രധാ
രുരുദു: സുസ്വരം രാജൻ കൃഷ്ണദർശന ലാലസാ: (10-32-1)
താസാമാവിരഭൂച്ചെരൗരി: സ്മയമാനമുഖാംബുജ:
പീതാംബരധര: സ്രഗ്വീ സാക്ഷാൻമൻമഥമൻമഥ: (10-32-2)
തം കാചിന്നേത്രരന്ധ്രേണ ഹൃദികൃത്യ നിമീല്യച
പുളകാംഗ്യുപ ഗുഹ്യാസ്തേ യോഗീവാനന്ദസംപ്ലു താ (10-32-8)
നാഹം തു സഖ്യോ ഭജതോƒപി ജന്തൂൻ ഭജാമ്യമീഷാമനുവൃത്തിവൃത്തയേ
യഥാƒധനോ ലബ്ധധനേ വിനഷ്ടേ തച്ചിന്തയാന്യന്നിഭൃതോ ന വേദ (10-32-20)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
അങ്ങിനെ ഗോപികമാർ ഭഗവാനെ കാണാനുള്ള അത്യാകാംക്ഷകൊണ്ട് പരവശരായി ഭ്രാന്തുപിടിച്ചതു പോലെ പാടുകയും കരയുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ ഇടയിൽ പെട്ടെന്ന് കൃഷ്ണൻ പ്രത്യക്ഷനായി. മഞ്ഞപ്പട്ടുടുത്ത് മുഖദാവിൽ പുഞ്ചിരിതൂകി സാക്ഷാൽ മൻമഥനെപ്പോലെ കൃഷ്ണൻ കാണപ്പെട്ടു. ഗോപികമാർ സന്തോഷാധിക്യം കൊണ്ട് സ്വയം മറന്ന് യാതൊരു സങ്കോചവുമില്ലാതെ അതു പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരുവൾ കൃഷ്ണൻെറ പാദങ്ങൾ അമർത്തി. മറ്റൊരുവൾ കൃഷ്ണൻെറ കയ്യെടുത്ത് തൻെറ തോളിൽ വച്ചു. ഇനിയുമൊരു ഗോപിക കൃഷ്ണൻെറ കാലടി തൻെറ മാറിടത്തിൽ വച്ചു. ഒരുവൾ കൃഷ്ണൻെറ മുഖത്തെ ഇമവെട്ടാതെ നോക്കി നിന്നു. മറ്റൊരുവൾ കൃഷ്ണൻെറ പാദങ്ങളെയും. ഒരു ഗോപിക കൃഷ്ണനെ തൻെറ കണ്ണുകളിലൂടെ അകത്തു കയറ്റി ഉടനെ കണ്ണടച്ചു. അത്യാഹ്ലാദമൂർച്ഛയിൽ രോമാഞ്ചത്തോടെ അവൾ ഹൃദയത്തിൽ കൃഷ്ണനെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. അവൾ ഒരു യോഗിവര്യനേപ്പോലെ ആസനസ്ഥയായി. അവരുടെയെല്ലാം പ്രാണസങ്കടം പൊയ്പ്പോയി.

കൃഷ്ണനവരെ യമുനാതിരത്തെ പഞ്ചാരമണൽതിട്ടയിലേക്ക് നയിച്ചു. അവിടം പൂർണ്ണചന്ദ്രനാൽ പ്രശോഭിതമായിരുന്നു. അവരവിടെ തങ്ങളുടെ ഉത്തരീയങ്ങൾകൊണ്ട് കൃഷ്ണനിരിക്കാനിടമൊരുക്കി. നിലാവിൽ ഗോപികമാരാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണൻ അലൌകീകമായൊരു കാഴ്ച തന്നെ ആയിരുന്നു. കൃഷ്ണനു സമീപത്തിരുന്ന സുന്ദരിയായ ഒരു ഗോപിക ചോദിച്ചു. 'ചിലർ തങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ തിരിച്ചു സ്നേഹിക്കുന്നു. മറ്റുചിലരാകട്ടെ സ്നേഹിക്കാത്തവരെക്കൂടി സ്നേഹിക്കുന്നു. ഇനിയും ചിലർ തങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നവരേക്കൂടി സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. എന്താണിതിനു കാരണമെന്ന് പറയാമോ?'

കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞു:
സുഹൃത്തുക്കൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നത് സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾ കൊണ്ടത്രേ. മറ്റുചിലർ തിരിച്ചു കിട്ടുമോ എന്ന് നോക്കാതെ സ്നേഹിക്കുന്നത് കർത്തവ്യബോധം കൊണ്ടും സൗഹൃദബോധം കൊണ്ടുമത്രേ. അഛനമ്മമാരുടെ സ്നേഹം അങ്ങിനെയാണ്. അത് കുറ്റമറ്റതത്രേ. തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവരേപ്പോലും സ്നേഹിക്കാത്തവർ ഒന്നുകിൽ ആത്മാരാമൻമാരായ മഹർഷിമാരോ നന്ദിയില്ലാത്തവരോ മുതിർന്നവരേയും നൻമചെയ്യുന്നവരേയും വെറുക്കുന്നവരോ ആണ്. ഞാനാകട്ടെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവരേപ്പോലും സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. കാരണം അവർ അങ്ങിനെ എന്നെ മറക്കാനിടവരികയോ എന്നെ കിട്ടുക ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമെന്നു നിനയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ല. അവർ എന്നിലേയ്ക്കു വരാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമല്ലോ. പാവപ്പെട്ട ഒരുവന് വിലപിടിച്ചൊരു മുത്തു കിട്ടി അത് നഷ്ടമായാൽ പിന്നീടതു തേടി നടക്കും പോലെ എന്നെത്തേടി അവരെപ്പോഴും നടക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താലാണ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായത്. പക്ഷേ ഞാനിപ്പോൾ പറയുന്നു. ഞാൻ പലേ യുഗങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം ജൻമമെടുത്താലും നിങ്ങളുടെ നിർമ്മലസ്നേഹത്തിനു പകരം നൽകാൻ എനിക്കു കഴിയുകയില്ല. നിങ്ങളോടുള്ള കടം വീട്ടുക അസാദ്ധ്യമത്രെ.